

affone denne Erstatningspligt? Herom vilde jeg gjerne høre den høitærede Justitsministers Mening. Min anden Betænkelighed har Hensyn til Fattigbestyrelsen. Naar nu en Fattigbestyrelse har udsat et Varn i Pleie og ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa dette Forhold, ja maaste har havt en Slags Formodning om, at Varnet ikke var aldeles fri for denne Sygdom — thi der staar ogsaa, at de kunne blive straffede, om de endog kun have havt en Formodning i saa Henseende — da vil jeg spørge, hvem af Fattigbestyrelsens Medlemmer skal i saa Tilfælde straffes, og hvem skal Erstatningspligten paahvile? Skulle de svare En for Alle og Alle for En, eller, hvis dette ikke skulde være Tilfældet, hvem af Fattigbestyrelsens Medlemmer skal saa lide Straffen, og hvem skal betale Erstatningen? Angaaende den Erstatningspligt, der omtales, siges der ogsaa, at, dersom Sygdommen forplantes, saa skulde de Skyldige ikke alene være pligtige til at erstatte de Angrebne de med deres Helbredelse forbundne Omkostninger, men ogsaa til at give Erstatning for de ved Sygdommen forvoldte Lidelser og Tab. Nu er det en almindelig Regel i vor nuværende Fattiglovgivning — jeg tror nok, at det forholder sig saaledes, men i alt Fald er det foreslaaet i den nye Fattiglov — at de, der lide af veneriske Sygdomme, skulde have fri Kur og Pleie paa Sygehuset. Naar Folk i Almindelighed, som lidt af denne Sygdom, skulde have fri Kur og Pleie af det Offentlige, saa forekommer det mig, at der er en forunderlig Modsigelse i at sige, at den, der har været saa uheldig at udsætte et saadant Varn, hos hvem det siden opdaes, at det lide af en saadan Sygdom, og denne forplantes til Andre, da skal betale den Kur og Pleie for Vedkommende, som ellers vilde blive baaret af det Offentlige. Heri kan jeg ikke se Andet end en Modsigelse i Principet. Er det nu saaledes, at Straffelovens § 300 ikke kan komme til Anvendelse i denne Henseende, saa har jeg som sagt disse Tvivl, som jeg her har fremhævet, dels med Hensyn til hvad den Moder, der udsætter sit Varn i Pleie og ikke kan betale for det, skal lide, og dels med Hensyn til, hvem af en Fattigbestyrelse, som udsætter et saadant Varn i Pleie, der skal lide Straf, og hvem der skal betale den Skade, som Varnets Sygdom muligen kan forvolde, det vil sige hvem der skal give Erstatning for de ved Sygdommen forvoldte Lidelser og Tab. Jeg tror, at der vil opstaa en hel Mængde forviklede Spørgsmaal af denne Lovbestemmelse, dersom det ærede Udvalgs Forslag i saa Henseende bliver vedtaget. Jeg vil derfor endnu en Gang tilraade, at man vedtager mine Underændringsforslag under Nr. 3 og 4, og derpaa overlader til det ærede Udvalg at tage denne Sag under næstere Overveielse inden 3die Behandling. — Mit Forslag under Nr. 1 har den høitærede Justitsminister ikke omtalt, og jeg antager derfor, at han kan gaa

ind derpaa. Skulde det ærede Udvalg da, hvis dette Forslag maatte blive vedtaget, finde, at det var forkeert, at det ikke findes en saadan Bestemmelse i Loven, saa vil jeg opfordre det til i alt Fald at sætte denne Bestemmelse som gjældende for Alle, der nyde Fattigunderstøttelse, og ikke indskrænke den alene til dem, der nyde fast Fattigunderstøttelse. — Mit Underændringsforslag under Nr. 2 skal jeg tage tilbage i Saab om, at det, der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, nemlig, at det forekom ham, at Straffen efter Ændringsforslaget Nr. 3 var temmelig haard og at der ogsaa gjerne kunde bestemmes Bøder som en mildere Straf, vil blive taget under Overveielse af det ærede Udvalg inden 3die Behandling. Jeg tager altsaa mit Forslag under Nr. 2 tilbage.

Da Ingen optog det saaledes frafaldne Underændringsforslag under Nr. 2, bortfaldt det.

Justitsministeren: Jeg behøver vel ikke at bemærke, at det Forslag, der gaar ud paa at forandre Ordet „Fruentimmer“ til „Kvindfolk“, ikke hører til dem, der ville umuliggjøre Loven; dette ubeluffer jo imidlertid ikke, at jeg kan udtale mig imod denne Ændring, og jeg maa tilføje, at, hvad der er fremkommet til Forsvar for at benytte Ordet „Kvindfolk“ i Stedet for „Fruentimmer“, ikke synes mig just at være meget overbevisende. Da ærede Medlemmer have oplyst, at at dette Ord findes i Christian den 6tes Lov, der imidlertid, som bekendt, er et Par Hundrede Aar gammel, og det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) har desuden oplyst, at Ordet „Fruentimmer“ i alt Fald dog har en Eksistens af 100 Aar, det er i alt Fald meget lidt derfra, siden det gaar tilbage til 1775, og det synes mig virkelig, at 100 Aar er en ret respektabel Periode. Han henviste desuden til en Autoritet, som han i Øvrigt sagde, at han just ikke sympathiserede saa meget med, men som dog utvilsomt er en Autoritet paa det sproglige Omraade, nemlig Molbech, og meddelte, at denne Mand udtrykkelig havde udtalt, at det Ord „Kvindfolk“ var gaaet af Brug i Skriftsproget. Naar dette nu er Tilfældet, forekommer det mig, at det er et Spørgsmaal, om vi i denne Lov, som jo er af et temmelig alvorligt Indhold, skulde optage dette forlængst af Brug gaaede gamle danske Ord: „Kvindfolk“; det forekommer mig at være af den Slags Puristeri, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) udtrykte sig, som man ikke skulde beskæftige sig med paa Rigsdagen. Dette er jo imidlertid et forholdsvis underordnet Spørgsmaal. Det var navnlig nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, der bevægede mig til anden Gang at begjære Ordet. Det ærede Medlem udtalte sig imod, at Straffen i Straffelovens § 180 blev